

Neen, zei de sersant, jij moet er ook op.

Ik zeg: ik doen het niet, zeg ik.

„Komaan,” zei de sersant . . . „je bent toch niet bang, bootsman? voor zoo'n portrettenmaker?

„Neen, zeg ik, dat ben ik ook niet, zeg ik, en als je dat van mij denkt, dan zal het ook dadelijk wezen. — Alloo, kerel, begin maar.”

En ik ging op een stoel zitten, met mijn handen in mijn zak en mijn beenen lankuit.

„Neen”, zei hij, „nu moet ik eerst de plaat repareeren . . .” 1)

Ik zeg, wat repareeren? — Repereer jij je spullen, vóór dat de menschen bij je komen . . .

Ik zeg tegen de sersant, daar begint het spul al . . . Die kerels hebben altijd wat bijzonders . . . Nu maar, daar was niks aan te doen. — We moeten eerst een heelen tijd wachten, en eindelijk, daar kwam hij.

Zie zoo, zei hij tegen ons, als de heeren nu maar plaats willen nemen . . .

Ik zeg tegen de kerel: Ik zit immers al?!

Ja maar, u moet een beetje anders gaan zitten.

Ik zeg, zóó zit ik altoos . . . Wou je nou hebben, dat ik hier m'n eigen heelemaal anders liet portretteeren, dan ik eigenlijk ben?

Ja meneer, maar ziet u . . .

Ik zeg, nou komaan, als ik nou toch in de ellende ben, dan moet ik me er ook maar heelemaal in begeven . . . Hoe wou je nou, dat ik zitten ging?

En toen begon de kerel met me te draaijen en aan m'n jas te trekken . . .

Ik zeg, ben jij vroeger kleermaker van je ambacht geweest? . . .

„Neen meneer” zei hij, maar . . . ziet u . . .

Ik zeg ja . . . ziet u . . . dat is altoos maar, ziet u . . . ziet u . . . maar nou wou ik, dat je nou toch maar eens begon.

Nu meneer, zooals u verkiest, maar nu moet ik u toch nog iets vragen . . .

Zoo, zeg ik, wat dan?

„Ik zou zoo graag willen, dat u . . . dat . . . uit uw mond deed . . .”

Wat zeg ik? . . . De tabak? Neen, zei ik, dat doen ik niet . . . Ik ben in mijn heele leven, misschien nog geen kwartier geweest, dat ik geen tabak in mijn mond had en dat doen ik nou ook niet . . .

Neen, zeg ik, daar komt niks van in . . . En als je nu niet gauw begint, dan loop ik weg.

Nou, toen begon hij, maar daar had je de ellende aan den gang.

Dan stond hij achter zijn kiekkast, met zijn hand aan dat ding, dat er vooraan zit.

„Nu, meneer,” zei hij dan, „een oogenblikje, als 't u blijft”

En dan keek hij mij strak in mijn gezicht.

Nou, dat op zichzelf, dat maakte me al onplezierig . . . „Opgepast nu” zei hij, en dan begon hij in zich zelf te tellen . . . „Een, twee, drie, vier, vijf . . .”

1) «Prepareeren.»